ГЕО МИЛЕВ

ИКОНИТЕ СПЯТ

ПЕТ ВАРИАЦИИ НА НАРОДНИ ПЕСНИ

СОФИЯ
1923

ГЕО МИЛЕВ

ИКОНИТЕ СПЯТ

ПЕТ ВАРИАЦИИ НА НАРОДНИ ПЕСНИ

ЗМЕЙ
СТОН
КРЪСТ
ГРОБ
КРАЙ

СОФИЯ
1922

ПОСВЕЩЕНИЕ: НА ТЕОДОР ТРАЯНОВ

автор на Бжлгарски Балади

Печатница С. М. Стайков — София.

ЗМЕЙ

„*Мене ме, мамо, змей люби. . .*“

Остави ме!

— Змей Огнен е моят любовник!
посред пламжк и вихри гржмовни
— змейове с бели жребци,
в златни каляски змеици —
с развени
далече
крила
всяка вечер
той идва при мене

Ела!

Притисни ме с безумни, свирепи ржце
до своята люспеста грждь от червени звезди,
до своето зверско сжрце
мокро в морава кржв:
вземи, изгори ме с пламтящата стржв
на своите целувки —
грабни ме от тук ти,
отлети,
отнеси ме
— далече, далече, далече —

и после:

зад гори, планини, стржмни бездни и гробища:
в свойто царство без име
— о сжн! о чудовище! —
дето няма ни ден, ни година, ни утро, ни вечер:
Там!

О знам:
Ти си Той!
Не отхвжрляй едничката моя молба,
изпжлни ми едничкото искане —
ах . . . стой! — —
подир знойна и страшна борба,
в безсжзнание, няма да знам —
и ще чезна — аз гола —
в скверната сладост на твойто притискане
— — не не не! —
аз падам надолу
— с мене ти —
летим
през огжн и дим и звезди,
зелени вжртопи змии,
настржхнали копия,
— по невидими стржмни пжтеки —
: трясжк и прах,
кисжк и звжн:
не не не — —

Ах!

— — пробуда:
камбанният звън.
В зората на местност безлюдна
оплаквам върху своите меки
колене

чудовищния труп на моя сън.

О змей, очилатъ
спа
при мене
но не
пиянъ
!

СТОН

„Черней горо, черней сестро, двама да чернеем . . "

Печални пжтеки пред мене разтваря
студената зимна гора:
джлбоко зад черните клони догаря
ранна — (рана) — зора.

Светжт ме вжзвежда през страшни места,
аз тржпна димяща в безлюдни блата
— о гора моя черна сестра!
твоите черни листа
плачат сжлзите ми — бавно — и горко повтарят
моята жалба и вопжл и зов:
Ах — де е той!

(Там — може би зове ме гробжт на мойта горестна
любов)

Ден и нощ
без покой
аз го диря навред
и отивам напред
през света,
с раздрани нозе и без мощ
— душата джлбоко в нощта —

ден и нощ
без покой,
години без чет
и без брой:
Де е той?

(И надава студен, съкрушителен вой
зимният вятър
— Вкаменено ридание —
и в мрака на скръб без страдание
изчезва далечна земята)

— О гора моя черна сестра! —

Слънцето в пещери слепи убива го:
в страшни нóщи без лъч и звезда
той възкръсва и гази в кръвта
на кръстопътища сплетени в низки поля.
Моята болка настига го
— призрак без плът.
Червен от убийство и черен от мъртва мъгла
той влиза в съня ми
(иконите спят)

— страшен и чужд — преди да се сжмне
(иконите спят)
и хвжрля пред мойте нозе
кжрвави ризи и черни глави

(иконите спят)

Вече нямам очи — вече нямам лице:
— о гора моя черна сестра!
и пжтя пред мене се вий
в горчиво витлó под мжртвешка зора.

КРЖСТ

„От кога си се, моме, покалугерила . .“

Като утеха лишна само
— сред трезвена планинска шир —
обсажда черен мжнастир
днес хубостта ти с кржст и камжк . .

(„безимен камжк в мжртва шир“)

Оплакват вечерни камбани,
на твойта младост мжртвий сжн ;
кого зове зов : жаден звжн —
вжв твойта гржд от страст наляна . .

(„последен без пробуда сжн“)

Но ти под расото си гола
— и вжтре в тебе зноен пржст
те тласка кжм любов — накржст
вселената с купнеж пробола . .

(„над мене шжпа черна пржст“)

ГРОБ

„. . . там гробо ке си направам
името ке си напишам
и моите тежкн тегоби!“

Залязвам аз в зеления твой поглед —
така без страст и злобно избледнял,
усмивката ти е за мене строг лед
и всяка ласка — тягостен метал;
вода от пепел пия в глжтки топли —
без вопли, без покруса, без печал:
о! час за горко бягство ме заклина
далеч кжм камжк, лишей и пустиня.

Там моя гроб ме чака в мрак потаен
— ни плачуща вжрба, ни кипарис —
и в плочата надгробна ще вджлбая
сам свойто име: горка летопис
на любовта ми . . .
Сляп виси безкрая.
Мжлчи джлбоко там безцветна низ.
Мре кжрвав месец — сетня четвжртина —
сред камжк, лишей, кости и пустиня.

КРАЙ

„Стжпил Добри...“

Не ще умери верното зжрно
на щастието белий гжлжб

: без прелест мрамора сияй:
: обезплодено е любовното зжрно:
: не ще долитне белий гжлжб
над пурпурния стжлп
де прикована моята мечта ридай:

едно
остава в моята ржка
: и ето — в тоя сжщи миг — сега:
пистол без бол
с последен крясжк: край!

Без вопжл от любов — без тжржество от мжст,
вий заровете ме там дето падна:
под вечната седмосвещена пржст
— безтрепетна, безропотна и хладна —

Там дето падне моята глава
— безумна от напразни увещания, —
купнежи, жалби и слова —
сградете
там мжнастир
: с напевно стенещи камбани
и честний кржст
над златни сводове вжзпален с яржк плам:
и там
с непрестанна ревност и смирение се вий молете
за моята душа
— защото може би душата е лжжа —
— защото може би и аз не знам —

Там дето в гробната земя
— без сила —
лежи сжрцето ми разкрило
разкжсана от смжрт уста —
сградете там чешма:

о кротко мляко на кжрмачката земя
— безчувствена вода —
сама
на моето сжрце кржвта,
на мойта кржв безумния порой

развжрзан
—и—
как ведро ще замрязне
в пустиний зной
на изпепелените от горка страст души
всяка
бистра и безстрастна
капка:

о кротжк бисер на покой
на примирение безчувствен алабастжр.

ИЗДАДЕНА ОТ Т. Ф. ЧИПЕВ — СОФИЯ
в края на 1922 година
FULMEN — ВТОРА

Книгата е дигитализирана от Студентско общество за компютърно изкуство (СОКИ), scas.bg и е предоставена от личната колекция на Росен Петков. Дигитализацията е в рамките на проект „Илюстрациите на Българския литературен модернизъм“- дигитализиране и изследване на редки издания - корици, оформление и илюстрации, издаване на каталог и изложба“

ПРОЕКТЪТ Е РЕАЛИЗИРАН С ФИНАНСОВАТА ПОДКРЕПА НА МИНИСТЕРСТВОТО НА КУЛТУРАТА

